

weeklytheasis@gmail.com
<http://theasisrhodes.blogspot.com>

21^η Προβολή / 2007-2008
04-04-2008
Εθνικό Θέατρο Ρόδου
21:30'

‘Πυρετός στο Αίμα’ – ‘Splendor in the Grass’

Σκηνοθεσία : Ελία Καζάν

Σενάριο : Ουίλιαμ Ίνγκε

Παραγωγή : ΗΠΑ (1961)

Διάρκεια: 124’

Πρωταγωνιστούν: Νάταλι Γουντ, Ουώρεν Μπήτυ, Πατ Χινγκλ, Ώντρεϋ Κρίστι, Μπάρμπαρα Λόντεν κ.ά.

οι προβολές μας πραγματοποιούνται με την υποστήριξη
του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Ρόδου
και του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου Ροδίων

Η ταινία

Μια ιστορία που διεξάγεται σε κωμόπολη του Κάνσας το 1929 και έχει ένα ολότελα μοντέρνο θέμα, αυτό της σεξουαλικής αφύπνισης και της νεανικής εξέγερσης. Δυο συμμαθητές του λυκείου αγαπιούνται και θέλουν να παντρευτούν, μια και μόνο έτσι θα κατευνάσουν το σεξουαλικό πάθος όπου βράζει στο αίμα τους. Όμως προέρχονται από διαφορετικές κοινωνικές τάξεις και οι γονείς τους αντιδρούν. Με φόντο τον αμερικάνικο Νότο, μια ακόμα περίπτωση βασανισμένων ηρώων, οι οποίοι νοιώθουν το αίμα τους να βράζει, αλλά δεν μπορούν να εκφράσουν ελεύθερα το ερωτικό τους πάθος, καθώς αντιμετωπίζουν μια κοινωνία πουριτανικών και κοινωνικών προκαταλήψεων. Η ταινία τιμήθηκε με Όσκαρ σεναρίου, ενώ αποτέλεσε το επιτυχημένο ντεμπούτο του Γουόρεν Μπήτυ.

<http://filosofia.gr/blogs/index.php?op=ViewArticle&articleId=263&blogId=20>

Ο σκηνοθέτης

Ο **Ελία Καζάν** γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη στις 7 Σεπτεμβρίου 1909 από Έλληνες γονείς. Το πραγματικό του όνομα ήταν **Ηλίας Καζαντζόγλου**. Ήταν μόλις τεσσάρων ετών, όταν η φαμίλια του μετανάστευσε στις Ηνωμένες Πολιτείες κι εγκαταστάθηκε στη Νέα Υόρκη.

Ο Ηλίας Καζαντζόγλου, για λόγους αμερικανικής συντομίας Καζάν, σπούδασε δράμα στο Γέιλ και έγινε ηθοποιός στο "New York's group theater", πριν ιδρύσει μαζί με άλλους το περίφημο "Actor's studio". Παράλληλα ήταν θεατρικός σκηνοθέτης ήδη από το 1935 στο Μπρόντγουεϊ και ένας εκ των πλέον σημαντικών οπαδών της "Μεθόδου" του Κονσταντίν Στανισλάφσκι. Άφησαν τις καλύτερες των εντυπώσεων οι διασκευές του σε έργα των Τένεσι Γουίλιαμς ("Λεωφορείο ο πόθος") και Άρθουρ Μίλερ ("Ο θάνατος του εμποράκου").

Όμως, ο Ηλίας Καζάν υπήρξε και μια από τις μεγαλύτερες και πιο συζητημένες μορφές του αμερικανικού κινηματογράφου. Σκηνοθέτησε το μικρού μήκους "The people of the cumberland" το 1937, για να επανέλθει

οχτώ χρόνια αργότερα με το "Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν". Από τη νουβέλα της Μπέτι Σμιθ, ο Καζάν εξιστορεί τη ζωή μιας οικογένειας Ιρλανδών μεταναστών στα τέλη του αιώνα. Για τις ερμηνείες τους στο φιλμ, ο Τζέιμς Νταν κέρδισε το βραβείο Όσκαρ β' αντρικού ρόλου για την ερμηνεία του ως αλκοολικού συζύγου και η Πέγκι Αν Γκάρνερ άλλο ένα ειδικό εφηβικό Όσκαρ ως μικρό κορίτσι που πασχίζει να αποδράσει από το περιβάλλον του. Ήδη, πάντως, ο Καζάν σκαλίζει το θέμα της μετανάστευσης.

Μέσα στο 1947 κάνει τρία φιλμ. Το "μπούμεραγκ" διαδραματίζεται στο Κονέκτικατ, όπου ένας ιερέας δολοφονείται και όλοι δείχνουν έναν συνήθη ύποπτο ως το δολοφόνο. Ένας δικηγόρος θα τον υπερασπιστεί και θα γνωρίσει μια σειρά πολιτικών μέσων. Με το "Sea of grass", την ίδια χρονιά, ο Καζάν παίρνει μια ιστορία του Κόνραντ Ρίχτερ για τον αγώνα των ανθρώπων στο Νέο Μεξικό να προστατεύσουν τη γη τους, αλλά παρά την παρουσία του Σπένσερ Τρέισι και της Κάθριν Χέλμπορν, το φιλμ δεν κυλάει.

Αντίθετα, η "Συμφωνία κυρίων", βασισμένη σε βιβλίο της Λάουρα Χόμπσον, αποτελεί το πρώτο σπουδαίο δημιούργημα του Καζάν. Ο Γκρέγκορι Πεκ υποδύεται ένα δημοσιογράφο που εντάσσεται σε μεγάλο νεοϋορκέζικο περιοδικό και προσποιούμενος τον Εβραίο υφίσταται κάθε λογής αντισημιτισμό, ακόμα κι από Εβραίους! Η διεισδυτικότητα ματιά του Καζάν στην ψυχροσύνη των χαρακτήρων και η καταγραφή της απειλητικής καθημερινότητας καθιστούν άκρως σημαντικό το φιλμ, που απέσπασε βραβείο Όσκαρ σκηνοθεσίας, Χρυσή Σφαίρα σκηνοθεσίας και βραβείο των κριτικών της Νέας Υόρκης.

Το 1949, το "Pinky" μιλά εκ νέου για ρατσισμό. Μια μαύρη γυναίκα αναγκάζεται να βιώσει τη φυλετική της ταυτότητα, που επιμελώς έκρυβε το σχεδόν λευκό πρόσωπό της. Η Τζιν Κρέιν, η Έθελ Γουότερς και η Έθελ Μπάρμιωρ είναι έξοχες και προτάθηκαν για Όσκαρ για τους ρόλους τους.

Ο "Πανικός στους δρόμους" είναι η πρώτη δουλειά του Καζάν στη δεκαετία του '50. Ένα πτώμα μεταφέρει μια επιδημία και ένα εκπληκτικό φιλμ νουάρ θρίλερ προκύπτει, με τους Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ, Τζακ Πάλανς και Μπάρμπαρα Μπελ Γκέντες.

"Λεωφορείον ο πόθος" (1951). Ο Ηλίας Καζάν μεταφέρει και στη μεγάλη οθόνη το έργο του Τένεσι Γουίλιαμς. Είναι υποψήφιος για το Όσκαρ σκηνοθεσίας. Το χάνει και αρκείται στο βραβείο των κριτικών της Νέας Υόρκης. Ούτε ο Μάρλον Μπράντο κερδίζει το Όσκαρ πρώτου ανδρικού. Θα προτιμηθεί ο μεγάλος Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ στη "Βασίλισσα της Αφρικής". Όμως, ο Μπράντο μένει στην ιστορία ως Στάνλεϊ Κοβάλσκι και ανοίγει το δρόμο για μια πιο ρεαλιστική προσέγγιση των ηρώων. Μαζί του η Βίβιαν Λι, εξίσου δυνατή performance, και ο Καρλ Μάλντεν. Περισσότερα δε χρειάζονται, η ταινία (όπως και το θεατρικό) είναι πλέον κλασική.

Ο Μάρλον Μπράντο, ο καλύτερος εκφραστής του Actor's studio, θα πρωταγωνιστήσει και στο "Βίβα Ζαπάτα", απεικόνιση του αγώνα των Μεξικανών αγροτών, αγώνα που διαρκεί ως τις μέρες μας. Το σενάριο γράφει ο Τζον Στάνιμπεκ και είναι αρκούντως επαναστατικό. Αλλά το 1952...

Ο Ηλίας Καζάν καλείται να καταθέσει στην Επιτροπή Αντιαμερικανικών Ενεργειών υπό το γερούσιαστή Μακάρθι. Αποδέχεται τη συμμετοχή του στο Κομμουνιστικό Κόμμα στα προηγούμενα χρόνια και καταδίδει συναδέλφους του. Μια μαύρη σελίδα στην πορεία του ίδιου και στάμπα, λεκές ανεξίτηλος στο όνομά του. Μια τραγική και επώδυνη ιστορία για τον Ζιλ Ντασέν, τον Έντουαρντ Ντιμίτριεβ, τον Ντάλτον Τράμπο.

Ο Καζάν δεν παύει να είναι ένας από τους ικανότερους δημιουργούς. Έχοντας διαπράξει το προαναφερθέν ολίσθημα, συνεχίζει με μια επίδειξη της νεοαποκτηθείσης πίστης του στο δυτικό ιδεώδες. Ο "άνθρωπος πάνω σε τεντωμένο σχοινί" θα δραπετεύσει από την κόκκινη Τσεχοσλοβακία για την Αυστρία και ο Καζάν θα ξοφλήσει τα χρέη του στο τρωθέν αμερικανικό όνειρο. Τώρα μπορεί να προχωρήσει, έστω κι αν πάτησε "επί πτωμάτων".

Το αριστουργηματικό "Λιμάνι της αγωνίας" του 1954 ευλογείται από τους Μάρλον Μπράντο, Ροντ Στάιγκερ, Εύα Μαρί Σεντ και Καρλ Μάλντεν. Κερδίζει το Όσκαρ σκηνοθεσίας, το βραβείο του "Directors guild of America" για καλλιτεχνική συμβολή, τη Χρυσή Σφαίρα, το βραβείο των Κριτικών της Νέας Υόρκης, το Αργυρό Λιοντάρι στη Βενετία. Ο απολογισμός του Μπαντ Σούλμπεργκ για το εργατικό συνδικάτο και για τους καταδότες των προσπαθειών του μετουσιώνεται από τον Καζάν σ' ένα φιλμ συνταρακτικό. Θα είναι η πρώτη απολογία του. Και ξέρει να απολογείται, όπως θα δούμε και παρακάτω.

Με την επόμενη ταινία του, το "Ανατολικά της Εδέμ", ο Καζάν συνεργάζεται και πάλι με τον Στάινμπεκ. Ο Τζέιμς Ντιν γίνεται (χάρη και στο "Επαναστάτης χωρίς αιτία") είδωλο για τη νεολαία του '50 και ο αδόκητος πρόωρος θάνατός του θα τον καταστήσει σύμβολο αιώνιο του "live fast, die young" τρόπου ζωής. Το έργο του Στάινμπεκ ήταν σαν παραλλαγή του θέματος των Κάν και Άβελ, μια υπέροχη -αν και τραγική- βαριάντα της ολικής αποξένωσης του σύγχρονου νέου. Οι υποψηφιότητες για Όσκαρ σκηνοθεσίας, το βραβείο στις Κάννες και ο θρύλος που συνοδεύει το φιλμ το καθιστούν cult.

Ένα χρόνο μετά, με το "Baby doll" κερδίζει τη Χρυσή Σφαίρα σκηνοθεσίας. Ωστόσο, αυτή η ιστορία του στημένου γάμου και των ερωτικών παιχνιδιών που μπλέκουν αζεδιάλυτα με τις βρόμικες δουλειές των "ηρώων" είναι σήμερα πολυιδωμένα και το ανατρεπτικό τότε "Baby doll" φαντάζει παρωχημένο σήμερα. Η Κάρολ Μπέικερ είναι η "γατούλα", ο Καρλ Μάλντεν ο αποτυχημένος επιχειρηματίας και ο Ελπί Γουάλας ο τρίτος κρίκος, που δένει ολοκληρωτικά το "άρρωστο" σχήμα.

Το "A face in the crowd" (1957) είναι ο σηματοδότης του τέλους της συνεχούς και αδιάλειπτης σκηνοθετικής παρουσίας του Καζάν. Ως τότε έκανε ταινία κάθε χρονιά. Εφεξής θα γυρίσει έξι ταινίες. Τρεις την περίοδο 1960-63 και τις υπόλοιπες μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '70 (το 1976 συγκεκριμένα).

Το "A face in the crowd" ήταν ένα μελόδραμα για έναν media αστέρα, μελόδραμα εντυπωσιακό και εύστοχο στις επισημάνσεις του για την ευκολία ανάδειξης κομητών στο λαμπρό στερέωμα της δόξας. Το "Άγριο ποτάμι" του 1960 εκφράζει οικολογικές ανησυχίες με αφορμή ένα έργο στο Τενεσί.

Αξιοσημείωτη είναι η ερμηνεία του Μοντγκόμερι Κλιφτ, αλλά και της Λι Ρέμικ.

Ο "Πυρετός στο γρασίδι" (1961) είναι μια ερωτική ιστορία. Είναι η ιστορία ενός έρωτα ανολοκλήρωτου λόγω οικογενειακών αντιρρήσεων. Η υπέροχη Νάταλι Γουντ είναι πολύ απρόβλεπτη για την καθωσπρέπει οικογένεια του Γουόρεν Μπίτι. Ο έρωτας πνίγεται στις κοινωνικές διαφοροποιήσεις και η αγάπη οδηγεί στην τρέλα. Μια θαυμάσια ταινία του Καζάν.

Αλλά ο Ηλίας Καζάν αποφασίζει το 1963 να κάνει την πιο προσωπική του ταινία. Καταθέτει τα πάντα για τον εαυτό του, επιστρέφοντας σ' αυτό που εμείς οι Έλληνες αποκαλούμε "Χαμένες πατρίδες", για να καταλήξει μ' ένα μακρύ συνταρακτικό ταξίδι στη "μαμά Αμερική". Το "Αμέρικα Αμέρικα", που επανεκδίδεται προς ευτυχία όλων μας, είναι η ταινία-σταθμός, η διαθήκη, το απόλυτο. Η αναζήτηση της Εδέμ, οι θυσίες, το ταξίδι, η απόβαση, η ελπίδα. Όλα μπορούν να ειπωθούν και λέγονται ευθαρσώς. Ο Καζάν παρουσιάζει την τραγωδία των Ελλήνων της Μικράς Ασίας, των Ελλήνων που μεγάλωσαν υπό τον τουρκικό μπαμπούλα. Παρουσιάζει τη φτώχεια και τον τυχοδιωκτισμό, τις ανύπαρκτες φιλίες, τους μονόπλευρα ακέραιους και τέλειους έρωτες. Παρουσιάζει τον Τοπουντζόγλου, που μετέρχεται κάθε τρόπο για να φτάσει στην επιβίωση. Αυτοπαρουσιάζεται, απολογείται μετά 11 έτη, κάνει μία από τις σπουδαιότερες ταινίες του αμερικανικού και παγκόσμιου κινηματογράφου. Δε θ' απαριθμήσουμε τα βραβεία, τις υποψηφιότητες. Θα πούμε ότι επιβάλλεται να δείτε το φιλμ. Μετά το "Αμέρικα Αμέρικα" ο Καζάν σκηνοθετεί τρία αξιολογότερα φιλμ. "Ο συμβιβασμός" (1969) αφορά πάλι τα όσα μονίμως "καίνε" τους ανθρώπους. Είναι συμβιβασμός για το χρήμα, για την οικογένεια, για την επιτυχία. Έννοιες που ο ίδιος ο συμβιβασμός καθιστά απόμακρες. "Οι επισκέπτες" είναι η βιετναμική ταινία του Καζάν, όχι πολεμική αλλά ψυχολογική ανάλυση των επιπτώσεων όσων συνέβησαν στην απωανατολική χώρα. Το 1976 "Ο τελευταίος μεγιστάνας", με επιτελείο ηθοποιών από Ντε Νίρο, Μίτσαμ, Κέρτις, Νίκολσον και πλήθος άλλων, είναι το κύκνειο άσμα του 90χρονου -έν έτει 1999- Ηλία Καζάν. Και είναι η χολιγουντιανή κενότητα που κάνει απαραίτητη τη θέαση και του ύστατου έργου ενός κολοσσιαίου δημιουργού.

http://www.greek-language.gr/greekLang/modern_greek/tools/corpora/macedonia/content.html?c=5&t=1.508

Είδαν...είπαν

Το "Πυρετός στο Αίμα" προβλήθηκε στην Αμερική το 1961, την ίδια χρονιά με το "West Side Story". Ήταν η τελευταία μεγάλη επιτυχία του Kazan, χάρισε στον William Inge ένα Όσκαρ Πρωτότυπου Σεναρίου και στη Natalie Wood μια υποψηφιότητα στα βραβεία της Ακαδημίας αλλά και μια σχέση εκτός πλατό με τον Warren Beatty. Σήμερα, η επανέκδοση μιας ταινίας που ασχολείται με τη σεξουαλική καταπίεση δύο εφήβων και με το πώς εξαιτίας της καταστρέφονται η σχέση αλλά και η υγεία τους, ώστε να φτάνουν στα πρόθυρα της παράνοιας, κινδυνεύει να χαρακτηριστεί "απλοϊκή εισαγωγή στην ψυχανάλυση". Τα χρόνια που μεσολάβησαν θα μπορούσαν να κάνουν ένα τέτοιο θέμα να μοιάζει αθεράπευτα παρωχημένο και αναχρονιστικό ή να του προσδώσουν, στην καλύτερη περίπτωση, την αξία ντοκουμέντου-καταγραφής του τρόπου με τον οποίο σκέπτονταν σε προηγούμενες εποχές. Δεν θα ήταν έκπληξη, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Είναι όμως έκπληξη και ενδεικτικό της αξίας του σκηνοθέτη το γεγονός ότι τελικά δεν συμβαίνει.

Όχι πως δεν υπάρχουν στιγμές που χαμογελάμε ειρωνικά ή μελαγχολικά, παρακολουθώντας, για παράδειγμα, τον Μπαντ να ρωτά αφελώς ένα γιατρό για το αν πρέπει να κοιμηθεί με μια γυναίκα, βλέποντας την υπερβολή που συνοδεύει τη σκιαγράφηση ορισμένων χαρακτήρων ή ακούγοντας ατάκες του τύπου "το σπίτι των Στάμπερ έχει γίνει τώρα γραφείο κηδείων". Παρά τις αδύναμες στιγμές του, και χωρίς να διεκδικεί την επιείκεια της νοσταλγίας, το φιλμ κατορθώνει να αρθεί πάνω από την παγίδα του ανεπίκαιρου, οδηγούμενο σε μια απρόσμενα και επώδυνα διαχρονική, άρα και σύγχρονη, οπτική. Ο Elia Kazan δεν παρουσιάζει έναν ακόμη ρομαντικό εφηβικό έρωτα ούτε αρκείται σε μια σύγχρονη ανάγνωση του "Ρωμαίος και Ιουλιέτα", έστω και αν αναγνωρίσει κανείς ότι υπήρχε αυτή η πρόθεση. Προτείνει μια ερωτική ιστορία που θα συνέβαινε σε οποιαδήποτε εποχή, σε οποιαδήποτε ηλικία και για οποιονδήποτε λόγο. Καταγράφει ένα πάθος καταδικασμένο να αποτύχει επειδή ακριβώς είναι πάθος, κινηματογραφεί μια θύελλα συναισθημάτων, που αφήνει τα σημάδια της πάνω στο σώμα της Αμερικής ή το αντίστροφο: ψηλαφίζει τα σημάδια μιας χώρας, όπως αποτυπώνονται στο σώμα των κατοίκων της.

Όλο το έργο συμπυκνώνεται σε δύο εξαιρετικές σκηνές που το δικαιώνουν, δίνοντας νόημα και διευρύνοντας ό,τι έχει προηγηθεί: στην πρώτη, ο Έις Στάμπερ μόλις έχει πέσει από το παράθυρο του ξενοδοχείου. Τζαζ μουσική υπόκρουση, ψυχρά χρώματα, δύο σκάλες υπηρεσίας σε πρώτο πλάνο, ένα πτώμα σκεπασμένο με κουβέρτα και στη συνέχεια δύο άστεγοι κοιτάζουν το νεκρό, που βρίσκεται τώρα εκτός κάδρου, σημαδεύοντας έτσι την κατεύθυνση της κάμερας. Η δεύτερη είναι η τελευταία σκηνή, όπου η Ντίνι επισκέπτεται ύστερα από χρόνια τον Μπαντ. Οι συγκλονιστικές συσπάσεις στο πρόσωπό της, τα βλέμματα και το αμήχανο γέλιο της παίρνουν δικαιωματικά τη θέση τους στην ανθολογία της κινηματογραφικής υποκριτικής. Κραυγάζουν τόσο πολύ τα συναισθήματά της, χωρίς να λέγεται τίποτα απολύτως πέρα από τα συνηθισμένα και κοινότοπα του τύπου "έλα κάποια μέρα για φαγητό", που κάνουν ακόμη και τους στίχους του Wordsworth να φαίνονται περιττοί και φτωχοί. Μόνο σε μια στιγμή ξεπερνά τα όρια: "Είσαι ευτυχισμένος, Μπαντ;" τον ρωτά λίγο πριν φύγει. Η ερώτηση ουσιαστικά μένει αναπάντητη και θυμίζει

μια άλλη -επίσης αναπάντητη- ερώτηση από τη "Γερτρούδη" (1964) του Dreyer: "Πώς είχες φανταστεί αυτήν τη στιγμή, Γκάμπριελ;".

Ανήκοντας στην αλυσίδα των καταραμένων γυναικών του σινεμά, η Ντίνι Λιούμις μάς κάνει να υποπτευόμαστε πως η δική της ευτυχία δεν κράτησε πολύ, όχι λόγω των οικογενειακών εμποδίων ή των κοινωνικών αντιλήψεων, αλλά επειδή, ούτως ή άλλως, δεν θα διαρκούσε στο αγρόκτημα που ονειρευόταν ο Μπαντ. Να θυμηθούμε πάλι τον Dreyer: "Τίποτα δεν γίνεται όπως το είχαμε φανταστεί". Ωριμότητα είναι ο συμβιβασμός με τις ανεκπλήρωτες επιθυμίες μας, φαίνεται να διαπιστώνει ο Kazan. Ο "Πυρετός στο Αίμα", μέσα από την εκούσια απομάκρυνση δύο νέων που δεν τόλμησαν ποτέ να είναι έφηβοι, υποχρεώνει το θεατή να παρακολουθήσει στην οθόνη την ενηλικίωσή του. Ο θάνατος της Natalie Wood είκοσι χρόνια αργότερα, πάνω σε ένα σκάφος με το όνομα "The Splendor" και με έναν τρόπο που προανήγγειλε η ταινία, ίσως να αποτελεί μια άλλη, πιο τραγική, εκδοχή της. <http://www.in.gr/ath/cine/article1091.asp>

Το **τραγικό τέλος της Νάταλι Γουντ** ήταν απλά η κορύφωση της περιπετειώδους σχέσης της με τη θάλασσα. Στα γυρίσματα του «*Splendor In The Grass*», ο Ελία Καζάν αντιλήφθηκε τον φόβο της. Λίγο πριν από το γύρισμα μίας σκηνής στη θάλασσα, η Γουντ εξομολογήθηκε στον σκηνοθέτη ότι είχε φοβία με το νερό και ειδικά το «μαύρο νερό και να είμαι αβοήθητη μέσα σε αυτό». Ο Καζάν, ειδικευμένος στη μέθοδο του Στατισλάβσκι, αντιλήφθηκε πόσο ιδανικό θα ήταν αυτό για τον ρόλο της Γουντ. Η Γουντ του ζήτησε αν θα μπορούσε να γυριστεί η σκηνή σε μία μικρή δεξαμενή μέσα στο στούντιο, αλλά ο Καζάν αρνήθηκε. Τελικά η σκηνή γυρίστηκε και γυρίστηκε καλά. Αλλά όταν πάτησε τα πόδια της στη γη, θυμάται ο Καζάν, έτρεμε από φόβο και γελούσε υστερικά. <http://www.cinemag.gr/article.asp?catid=10169&subid=2&tag=7831&pubid=495527>

«Ήμωνα τυχερός» λέει ο **Ουώρεν Μπήτυ**, "γιατί μου δόθηκε στην πρώτη μου κιόλας ταινία η ευκαιρία να παρατηρήσω το σπουδαίο αυτό άνθρωπο. Παρατήρησα τη διαύγειά του, την οργανωτικότητά του, τις καινοτόμες ιδέες του, την επιμονή και την ενεργητικότητά του. Κυρίως όμως την ικανότητά του να κάνει όσους συνεργάζονταν μαζί του να αισθάνονται ότι ήταν μεγαλοφυίες.» <http://www.voanews.com/greek/archive/2003-09/a-2003-09-29-10-1.cfm>

Μ' ένα κλικ..

Όλα για τον Ελία Καζάν

http://www.pbs.org/wnet/americanmasters/database/kazan_e.html

<http://www.kirjasto.sci.fi/kazan.htm>

<http://www.reelclassics.com/Directors/Kazan/kazan.htm>

http://en.wikipedia.org/wiki/Elia_Kazan

Όλα για την Νάταλι Γουντ

<http://www.cmgtww.com/stars/wood>

[http://www.starpulse.com/Actresses/Wood, Natalie](http://www.starpulse.com/Actresses/Wood,_Natalie)

<http://www.nataliewood.co.uk>

http://www.brainyquote.com/quotes/authors/n/natalie_wood.html

Όλα για τον Ουώρεν Μπήτυ

<http://www.casenet.com/people/warrenbeatty.htm>

<http://www.hellomagazine.com/profiles/warrenbeatty>

[http://www.starpulse.com/Actors/Beatty, Warren](http://www.starpulse.com/Actors/Beatty,_Warren)

<http://www.warren-beatty.com>

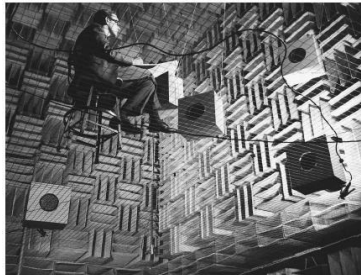
Επιμέλεια ύλης
Γαβριήλ Χαρίτος
gavriel@otenet.gr

ΘΕ@ΣΙΣ αποστέλλεται
στα 1235 μέλη της λίστας αποδεκτών της
και προωθείται στα 347 μέλη
της λίστας ηλεκτρονικών αποδεκτών
του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου Ροδίων
και στα 83 μέλη της λίστας αποδεκτών
της Κινηματογραφικής Λέσχης Καστοριάς
συνολικός αριθμός αποδεκτών : 1665

Οι ταινίες που αξίζει να δούμε
στις τοπικές κινηματογραφικές αίθουσες!
Πριν πάτε σινεμά, διαβάστε τις ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ μας στο
<http://theasisprotaseis.blogspot.com>

αυτή την εβδομάδα στον
Θεασώτη
η Λουκία Ρικάκη
μάς φέρνει τα EcoKids'08
<http://theasotis.blogspot.com>

οι σκηνοθέτες παρουσιάζουν
και συζητούν με τους Θεασώτες
τις δικές τους ταινίες

...ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΩΣ

10.04.2008 / 20:30' masterclass - Ελληνικό Ντοκιμαντέρ
11.04.2008 / 21:30' ειδική προβολή - «Ο Δραπέτης»
με τον σκηνοθέτη **Λευτέρη Ξανθόπουλο**

ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΩΣ

σας περιμένουμε!